

INGEZONDEN.

GEZWEL VAN EEN BIJSCHILDKLIER EN SKELETAFWIJKINGEN.

De fraaie klinische les van prof. SNAPPER in het *Tijdschrift* van 12 October jl., geeft mij aanleiding tot de volgende opmerkingen.

De snelle daling van het serumkalkgehalte na de enucleatie van het gezwel van de parathyreoïdea, een daling, die tot tetanie aanleiding gaf, herinnerde mij aan de cachexia strumipriva na totale exstirpatie van de vergrootte schildklier.

Daar nu door prof. DE VRIES was uitgemaakt, dat het gezwel in casu een adenoom was, dus een goedaardig gezwel, dat niet de gevaren van een sarcoom of een carcinoom voor het organisme oplevert en volgens de opgegeven maten een grootte had, die om redenen van mechanischen aard (druk op trachea enz.) geen totale exstirpatie noodzakelijk maakte, ligt de vraag voor de hand of het voor het vervolg niet beter ware een gedeelte van het parathyreoïdale gezwel weg te nemen. Deze vraag klemt te meer, omdat na de operatie in het geval van prof. SNAPPER tot de toediening van parathyreoïdeapraeparaten moest worden overgegaan om het te veel verwijderde aan te vullen en men van dezen maatregel succes heeft gezien, hetgeen m. i. bewijst, dat de maat der exstirpatie overschreden was. Volgens mijn meening kan dit ook het geval geweest zijn in de gevallen van BEEK en BARR, in dezelfde klinische les aangehaald. Hoeveel en wat van het gezwel moet worden weggenomen en hoe dikwijls de operatie bij opnieuw aangroeien van den tumor moet herhaald worden, zijn vraagstukken van chirurgisch-technischen aard met een sterk op den voorgrond tredend empirisch accent. Het blijkt m. i. duidelijk uit het geval van prof. SNAPPER, dat een gedeeltelijke exstirpatie hier aangewezen was en dat men daarmee in het vervolg rekening dient te houden.

Den Haag, 15 October 1929.

F. J. SOESMAN.

Het stukje van collega SOESMAN geeft mij aanleiding tot de volgende opmerkingen.

1°. Deze tumoren van de bijschildklier zijn niet altijd goedaardig, gezien het geval van WILDER, waar een kwaadaardig adenoom de oorzaak der ziekte van RECKLINGHAUSEN was.

2°. In het door mij beschreven geval veroorzaakte de operatie in zooverre een toestand, die met cachexia strumipriva te vergelijken is, omdat na een tetanie periode van 4 weken alle verschijnselen van verminderde bijschildklierfunctie verdwenen waren.

3°. Het zal niet zoo gemakkelijk zijn empirische regels voor de behandeling van dergelijke gevallen op te stellen, omdat de ziekte hiervoor te zeldzaam is. Ik zag tenminste in de laatste weken 4 gevallen van de ziekte van PAGET, leontiasis ossium enz. zware gevallen van rhachitis tarda, — doch alle met een normale hoeveelheid serumkalk en normale kalkstofwisseling.

Het wachten is dus nog steeds op een tweede geval!

I. SNAPPER.

DE EERSTE VROUWELIJKE INDISCH-ARTS

In het nummer van 24 Augustus van dit *Tijdschrift* is onder Personalia vermeld, dat mej. SOERTI TIRTOENOJO de eerste vrouwelijke Indisch-arts is. Prof. BOERMA te Weltevreden vestigt er onze aandacht op, dat de eerste vrouwelijke Indisch-arts was mej. M. THOMAS, aan wie het diploma in 1923 werd uitgereikt, terwijl in 1925 door mej. A. WARROUW het diploma behaald werd.

Red.